

3. Kui vastus teisele küsimusele on jaatav, siis kas komisjoni 5. septembri 2013. aasta otsuse 2013/448/EL^(?) artikli 1 lõige 1 on tunnuskoodiga CZ-existing-CZ-52-CZ-0102-05 käitise suhtes samuti kehtetu, sest õiguslik alus on ära langenud?
4. Kui vastus esimesele küsimusele on jaatav, siis kas komisjoni 5. septembri 2013. aasta otsuse 2013/448/EL artikli 1 lõiget 1 ja artikli 1 lõike 2 kolmandat lõiku tuleb tunnuskoodiga CZ-existing-CZ-52-CZ-0102-05 käitise puhul tõlgendada nii, et need sätted võimaldavad selle käitise tootele *kuummetall* lubatud heitkoguse tasuta ühikuid eraldada Tšehhi Vabariigi uue taotluse alusel, kui topeltarvestus ja topelteraldamine on välistatud?
5. Kui vastus neljandale küsimusele on eitav, siis kas komisjoni 5. septembri 2013. aasta otsuse 2013/448/EL artikli 1 lõige 1 on tunnuskoodiga CZ-existing-CZ-52-CZ-0102-05 käitiste suhtes kehtetu, kuna see on vastuolus komisjoni 27. aprilli 2011. aasta otsuse 2011/278/EL artikli 10 lõikega 8, koosmõjus selle otsuse I lisaga?
6. Kui vastus kolmandale, neljandale või viiendale küsimusele on jaatav, siis kuidas peaks toimima liikmesriigi ametiasutus, mis ei ole, minnes vastuollu liidu õigusega, *hapnikkonverterit* kasutava käitise käitajale lubatud heitkoguse tasuta ühikuid eraldanud olukorras, kus käitist enam ei kasutata ja lubatud heitkoguse ühikute eraldamise ajavahemik oli juba möödas?

-
- (¹) Komisjoni 27. aprilli 2011. aasta otsus, millega määratakse kindlaks kogu liitu hõlmavad üleminekueeskirjad Euroopa Parlamendi ja nõukogu direktiivi 2003/87/EÜ artikli 10a kohaste tasuta saastekvootide ühtlustatud eraldamiseks (teatavaks tehtud numbri K(2011) 2772 all) (ELT 2011, L 130, lk 1).
- (²) Komisjoni 5. septembri 2013. aasta otsus, milles käsitletakse riiklikke rakendusmeetmeid kasvuhoonegaaside lubatud heitkoguse ühikute tasuta eraldamiseks üleminekuperioodil kooskõlas Euroopa Parlamendi ja nõukogu direktiivi 2003/87/EÜ artikli 11 lõikega 3 (teatavaks tehtud numbri C(2013) 5666 all) (ELT 2013, L 240, lk 27).

**Eelotsusetaotlus, mille on esitanud Satversmes tiesa (Läti) 20. oktoobril 2020 – SIA „EUROAPTIEKA“
versus Ministru kabinets**

(Kohtuasi C-530/20)

(2020/C 443/17)

Kohtumenetluse keel: läti

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Satversmes tiesa

Põhikohtuasja pooled

Kaebaja: SIA „EUROAPTIEKA“

Vaidlustatud akti vastu võtnud institutsioon: Ministru kabinets

Eelotsuse küsimused

1. Kas vaidlusaluses sättes osutatud tegevust tuleb pidada direktiivi 2001/83/EÜ⁽¹⁾ VIII jaotise („Reklaam“) tähenduses reklaamiks?
2. Kas direktiivi 2001/83/EÜ artiklit 90 tuleb tõlgendada nii, et sellega on vastuolus liikmesriigi õigusnorm, millega täiendatakse keelatud reklaamimeetodite loetelu ja kehtestatakse rangemaid piiranguid kui need, mis on nimetatud direktiivi artiklis 90 sõnaselgelt ette nähtud?

3. Kas tuleb asuda seisukohale, et põhikohtuasjas vaidlusalune õigusnorm piirab ravimite reklaamimist eesmärgiga soodustada ravimite mõistlikku kasutamist direktiivi 2001/83/EÜ artikli 87 lõike 3 tähenduses?

(¹) Euroopa Parlamendi ja nõukogu 6. novembri 2001. aasta direktiiv 2001/83/EÜ inimtervishoius kasutatavaid ravimeid käsitlevate ühenduse eeskirjade kohta (ELT 2001, L 311, lk 67; ELT eriväljaanne 13/27, lk 69).

Ühtse Kriisilahendusnõukogu 20. novembril 2020 esitatud apellatsioonkaebus Üldkohtu (kaheksas laiendatud koda) 23. septembri 2020. aasta otsuse peale kohtuasjas T-411/17: Landesbank Baden-Württemberg versus Ühtne Kriisilahendusnõukogu

(Kohtuasi C-621/20 P)

(2020/C 443/18)

Kohtumenetluse keel: saksa

Pooled

Apellant: Ühtne Kriisilahendusnõukogu (esindajad: K.-Ph. Wojcik, H. Ehlers, P.A. Messina ja J. Kerlin ning advokaadid H.-G. Kamann, F. Louis, P. Gey)

Teised menetlusosalised: Landesbank Baden-Württemberg, Euroopa Komisjon

Apellandi nõuded

Ühtne Kriisilahendusnõukogu palub

1. tühistada Üldkohtu 23. septembri 2020. aasta otsus kohtuasjas T-411/17, Landesbank Baden-Württemberg vs. Ühtne Kriisilahendusnõukogu (SRB), EU:T:2020:435;
2. jätta tühistamishagi rahuldamata;
3. mõista kohtukulud välja vastustajalt.

Väited ja peamised argumendid

Apellatsioonkaebuse esimene väide: rikutud on Üldkohtu kodukorra artikli 85 lõiget 3, moonutatud on tõendeid ja rikutud on SRB õigust õiglasele menetlusele

SRB väidab, et Üldkohus tõlgendas ja kohaldas vääralt oma kodukorra artikli 85 lõiget 3, kui otsustas, et SRB ei kinnitanud nõuetekohaselt oma otsust ühtsesse kriisilahendusfondi tehtavate 2017. aasta *ex ante* osamaksete arvutamise kohta (SRB/ES/SRF/2017/05), kuna lubatavaks ei peetud tõendeid, mis SRB kohtuistungil selle otsuse nõuetekohase kinnitamise kohta esitas. Sellega seoses väidab SRB esiteks, et selle otsuse nõuetekohase kinnitamise kohta kohtuistungil tõendite esitamine oli põhjendatud, sest kinnituse puudumise küsimus ei olnud enne seda kirjaliku menetluse ese ning seda ei käsitletud Üldkohus ka menetlust korraldavate meetmete ega menetlustoimingute raames. Teiseks väidab SRB, et Üldkohus moonutas talle esitatud tõendeid sellega, et jättis need tähelepanuta ning tegi kindlaks, et need tõendid – eeldades, et need on lubatavad – on põhjendamata. Seejuures jättis Üldkohus seda tuvastades, et need tõendid ei näita igal juhul lahutamatu seost SRB esimehe allkirjastatud kaaskirja ja vaidlustatud otsuse lisa vahel, tähelepanuta kaaskirja viitenumbri, mille kaudu on kaaskiri lahutamatu seotult elektroonilise aktiga, mis omakorda sisaldab vaidlustatud otsust ja selle lisa. Kolmandaks väidab SRB, et Üldkohus rikkus tema õigust õiglasele menetlusele, kuna ta ei tõstatanud enne kohtuistungit kinnituse puudumise küsimust, ei aktsepteerinud SRB ettepanekut esitada täiendavaid tõendeid ning ei maininud SRB-le kordagi, et ta ei pea neid tõendeid piisavaks.

Apellatsioonkaebuse teine väide: rikutud on ELTL artiklit 296 ja põhiõiguste harta artiklit 47